

Arrest

nr. 181 715 van 2 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 20 juni 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 mei 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13 en 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 30 december 2009 elk een asielaanvraag in, waarbij zij verklaren op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen. Op 29 oktober 2010 stelt de adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de afstand van de asielaanvragen vast.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 31 augustus 2011 beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.3. Verzoekers dienen op 17 augustus 2011 en 8 september 2011 aanvragen in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvragen worden op 28 november 2011 ontvankelijk verklaard, doch vervolgens op 19 december 2013 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ongegrond verklaard.

1.4. Eveneens op 19 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoekers dienen op 16 januari 2014 een nieuwe aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze verblijfsaanvraag wordt op 17 februari 2014 ontvankelijk verklaard, doch vervolgens op 15 mei 2014 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ongegrond verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 26 mei 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.01.2014 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[H., L.] [...]

Geboren op [...]

Volgens paspoort: [A., L.] (nationaliteit: Rusland)

[Y., A.] [...]

Geboren op [...]

Volgens paspoort: [E., A.] (nationaliteit: Rusland)

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 17.02.2014, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen. Er worden medische elementen aangehaald voor [Y., A.]. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 09.05.2014 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Rusland. Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden. Derhalve 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.6. Eveneens op 15 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding twee beslissingen tot afgifte van een bevel om het

grondgebied te verlaten en twee beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoekers samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis gebracht.

De bevelen om het grondgebied te verlaten zijn gemotiveerd als volgt:

“[...]

nationaliteit: Rusland

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene kreeg op 19.12.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 27.12.2013. Betrokkene werd opnieuw op Belgisch grondgebied aangetroffen. Er werd aldus niet aan de terugkeerverplichting voldaan.”

Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

De inreisverboden luiden als volgt:

“[...]

nationaliteit: Rusland

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij [zij] beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 15.05.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene kreeg op 31.08.2011 en 19.12.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten. Er werd geen gevolg gegeven aan deze beslissingen. Bovendien zijn er geen elementen die aantonen dat betrokkene stappen heeft ondernomen de terugkeer naar het herkomstland voor te bereiden. Daarom wordt betrokkene een inreisverbod met maximumtermijn van 3 jaar opgelegd.”

Dit zijn de vierde en vijfde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op in zoverre dit is gericht tegen de inreisverboden, en dit wegens een gebrek aan samenhang met de bestreden beslissing die werd genomen inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat het onderscheiden beslissingen betreft, waaraan verschillende feitelijke en juridische motieven ten grondslag liggen en dat niet blijkt dat deze beslissingen dermate verknocht zijn dat zij in eenzelfde procedure dienen te worden behandeld.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering een afzonderlijk geding aan te spannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635; R. STEVENS, 10. *De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

De Raad is in casu van oordeel dat een voldoende samenhang tussen de aangevochten beslissingen kan worden aangenomen. De vaststelling dringt zich zo op dat verweerder, gelet op de tijdelijke verblijfstitels waarop verzoekers gerechtigd waren als gevolg van het ontvankelijk verklaren van de door hen ingediende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, gedurende de behandelingstermijn van deze aanvraag niet kon overgaan tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten of het opleggen van een inreisverbod. Een vreemdeling kan immers niet terzelfdertijd tijdelijk gerechtigd zijn op een verblijf in België en het Belgische grondgebied moeten verlaten of onder verbod staan hier te verblijven. Ingeval van een eventuele nietigverklaring van de ongegrondheidsbeslissing vallen verzoekers zo ook terug op een ontvankelijk verklaarde verblijfsaanvraag om medische redenen en op de tijdelijke verblijfstitel hangende deze aanvraag die hen werd toegekend op grond van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Daarnaast merkt de Raad ook op dat verweerder niet betwist dat er wel degelijk een voldoende samenhang bestaat tussen de ongegrondheidsbeslissing op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 mei 2014 enerzijds en de bevelen om het grondgebied te verlaten van 15 mei 2014 anderzijds en de thans bestreden inreisverboden een accessorium zijn van de bevelen van 15 mei 2014 (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.575). In deze omstandigheden kan worden aangenomen dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ongegrondheidsbeslissing een weerslag kunnen hebben op de uitkomst van de andere vorderingen, inclusief de betreden inreisverboden, derwijze dat een voldoende samenhang tussen de aangevochten beslissingen dient te worden aangenomen. De gezamenlijke behandeling van de verschillende vorderingen schaadt het vlot verloop van het geding niet.

De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

2.2.1. De Raad merkt vervolgens ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. Daarenboven is vereist dat de nietigverklaring van de bestreden beslissing de verzoekende partij een rechtstreeks voordeel oplevert (cf. in dezelfde zin de vaste rechtspraak van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak: RvS 9 september 2009, nr. 195.843; RvS 27 januari 2010, nr. 200.084; RvS 12 september 2011, nr. 215.049). Het belang waarvan een verzoekende partij blijf moet geven, moet bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep tot op het ogenblik van de uitspraak (RvS 27 januari 2010, nr. 200.084).

De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partij toekomt om, wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, daarover een standpunt in te nemen en het actuele karakter van haar belang aan te tonen (RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

2.2.2. Ter terechtzitting wordt het niet betwist dat verzoekers op 27 augustus 2015 met de hulp van de Internationale Organisatie voor Migratie vrijwillig zijn teruggekeerd naar hun herkomstland.

2.2.3. Aldus blijkt niet langer dat verzoekers nog een belang hebben bij het aanvechten van de eerste, tweede en derde bestreden beslissing. Zo dient te worden geduoid dat een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts betrekking heeft op de aanvrager die in België verblijft en na een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing verweerder, gelet op het feit dat verzoekers niet langer in België verblijven, zou moeten vaststellen dat hij die machtiging tot verblijf niet (langer) kan toekennen (cf. RvS 21 december 2012, nr. 221.898). De bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten hebben verder reeds volledige uitvoering gekregen. Een gebeurlijke vernietiging van deze bestreden bevelen verschaft verzoekers geen titel om België opnieuw binnen te komen, laat staan om er te verblijven. Indien verzoekers opnieuw België binnen zouden komen en er zouden verblijven, kunnen zij op grond van de thans bestreden bevelen niet meer worden verplicht om het grondgebied te verlaten, nu deze beslissingen reeds volledige uitvoering hebben gekregen (cf. RvS 26 april 2016, nr. 234.513). Ter terechtzitting erkent de raadvrouw van verzoekers dat zij, wat deze bestreden beslissingen betreft, niet langer over het vereiste belang beschikken.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat het ingestelde beroep tot nietigverklaring, nu verzoekers niet langer doen blijken van het rechtens vereiste belang, onontvankelijk is in de mate dat dit is gericht tegen de eerste, tweede en derde bestreden beslissing. Aldus bestaat er ook niet langer een noodzaak om in te gaan op de door verweerder in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van onontvankelijk in zoverre het beroep is gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre dit is gericht tegen de vierde en vijfde bestreden beslissing, oftewel de inreisverboden van 15 mei 2014

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 3, punt 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de terugkeerrichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van het legaliteitsbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“Verzoekers voeren de schending aan van het aangevoerde middel om reden dat de bestreden beslissing (inreisverbod) stelt dat wanneer er geen uitvoeringstermijnen worden toegestaan het opgelegde inreisverbod van rechtswege een duur van 3 jaar heeft.

Art. 71/11 vrw. bepaalt trouwens dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen zoals o.a. indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...).

Artikel 74/11 bepaalt uitdrukkelijk dat de termijn maximaal 3 jaar bedraagt. Dit betekent dan ook dat een termijn van minder dan 3 jaar mogelijk, eventueel zelfs wenselijk is.

Artikel 74/11 al. 1 vrw. stelt daarenboven expliciet dat bij het bepalen van het duur van het inreisverbod, tevens rekening moet worden gehouden met specifieke omstandigheden van elk geval.

Verwerende partij haalt aan dat verzoekers op 31/08/2011 en 19/12/2013 een bevel hebben ontvangen om het grondgebied te verlaten aan deze laatste hen ter kennis werd gebracht op 27/12/2014 en dat zij echter geen gevolg hebben gegeven aan deze bevelen en derhalve nog steeds illegaal op het grondgebied verblijven.

Verzoekers hebben inderdaad geen enkele poging ondernomen om België te verlaten om reden dat zij op 16/01/2014 nieuwe een procedure ex art. 9ter vrw. hebben ingesteld op basis van nieuwe medische omstandigheden, aangezien de medische situatie van verzoeker extreem verslechterd was met een hospitalisatie tot gevolg vanaf 08/01/2014.

Deze aanvraag is kort daarna ontvankelijk verklaard waardoor verzoekers weder in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie met een verlengbare geldigheidstermijn van drie maanden.

Verzoekers vertoefden derhalve volkomen legaal op het grondgebied en dienden aldus het grondgebied van het Rijk niet te verlaten.

Bovendien stelden verzoekers al reeds voor een eerste maal een procedure ex art. 9ter vrw. op 17/08/2011 (i.e. datum voor het eerste bevel om het grondgebied te verlaten) en deze aanvraag werd op 28/11/2011 ontvankelijk verklaard waardoor verzoekers in het bezit werden gesteld van een AI dewelke steeds verlengd werd t.e.m. 27/12/2013 (i.e. datum kennisgeving ongegrondheidsbeslissing 9ter vrw.). Niettegenstaande voormelde elementen kiest het inreisverbod voor de maximale duur van 3 jaar. De bestreden beslissing kiest in casu aldus voor het meest ongunstige geval, en motiveert dit als volgt dat verzoekers al reeds op 31/08/2011 en 19/12/2013 een bevel hebben ontvangen om het grondgebied te verlaten en dat zij echter geen gevolg hebben gegeven aan dit bevel en derhalve nog altijd illegaal op het grondgebied verblijven.

De bestreden beslissingen verwijzen naar artikel 74/11, §1 tweede lid vrw. om haar beslissing te motiveren waarin aan verwerende partij de mogelijkheid wordt geboden om - rekening houdende met de concrete omstandigheden eigen aan elke zaak - een inreisverbod op te leggen van maximaal 3 jaar.

Dat verwerende partij echter een duurtijd oplegt van maximaal drie jaar, wordt niet specifiek gemotiveerd en lijkt het logische gevolg te zijn van het gegeven dat de terugkeerrichtlijn niet werd nageleefd door verzoekers wijl zij eigenlijk volkomen legaal in het Rijk vertoefden.

De bestreden beslissing lijkt aan te nemen dat het opgelegde inreisverbod automatisch 3 jaar duurt telkens een vreemdeling geen gevolg geeft aan een eerder bevel.

Deze verkeerde interpretatie blijkt nog meer uit de wijze waarop de rechtsgrond zelf wordt geciteerd:

"In uitvoering van artikel 74/11 §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar".

Vermeldenswaardig is dat verwerende partij telkens in haar beslissingen het artikel parafraseert alsof er geen beoordelingsbevoegdheid is en er helemaal geen maximumtermijnen worden vermeld, maar dat automatisch en van rechtswege slechts een mogelijkheid bestaat nl. een termijn van 3 jaar.

Deze redenering en motivatie van verwerende partij is echter in strijd met de woorden van de wet, alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissing rekening moet houden met de specifieke omstandigheden om de duur te bepalen, en dat deze duur niet meer (wél minder) dan drie jaar kan/mag bedragen (RvVnr. 91251 dd. 9 november 2012 inzake een inreisverbod van maximum 5 jaar).

Door te stellen dat bij gebrek aan een termijn voor uitvoering van het bevel, steeds automatisch een inreisverbod van drie jaar moet worden opgelegd, voegt de bestreden beslissing een voorwaarde toe aan artikel 74/11 vrw., minstens wordt deze bepaling van de wet geschonden.

Verzoekers verwijzen in het verlengde hiervan naar het arrest RvV dd. 27 februari 2013, nr. 97002, T. Vreemd. 2013, 246:

"De overheid legt onmiddellijk een inreisverbod op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 741, 1, eerste lid Vw."

De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien verzoekster voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247).

"De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt nl. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM".

De aangevoerde middel is derhalve ook ernstig en gegrond."

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft

kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen. De verwerende partij wijst erop dat een inreisverbod werd uitgevaardigd op grond van art. 74/11 Vreemdelingenwet.

Art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet, stipuleert als volgt:

[...]

In de bestreden beslissingen wordt een inreisverbod opgelegd van 3 jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, 2° Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat de verzoekende partij heeft nagelaten om gevolg te geven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 31.08.2011 en 19.12.2013.

Verweerder laat gelden dat er in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris geenszins sprake is van een discretionaire bevoegdheid of een loutere mogelijkheid om in onderhavig geval een beslissing tot inreisverbod te nemen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., [...])

De gemachtigde van de staatssecretaris besloot geheel terecht dat een inreisverbod aan verweerder moest worden opgelegd, nadat werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet aan de op haar rustende terugkeerverplichting had voldaan.

De verzoekende partij kan ook bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissing niet afdoende zouden zijn gemotiveerd. In casu wordt duidelijk uiteengezet om welke redenen de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod van drie jaar heeft opgelegd aan verzoekende partij.

Er staat in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd waarom de maximumtermijn in casu werd opgelegd :

“In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar [omdat] :

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan :

betrokkene kreeg op 31.08.2011 en 19.12.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten. Er werd geen gevolg gegeven aan deze beslissingen. Bovendien zijn er geen elementen die aantonen dat betrokkene stappen heeft ondernomen [om] de terugkeer naar het herkomstland voor te bereiden. Daarom wordt betrokkene een inreisverbod met maximumtermijn van 3 jaar opgelegd..”

Waar verzoekende partij meent dat de duur van het inreisverbod niet werd gemotiveerd, laat verweerder gelden dat verzoekende partij kennelijk voorbijgaat aan de inhoud van de bestreden beslissingen. Immers wordt duidelijk gesteld dat wegens het niet aan de terugkeerverplichting te hebben voldaan, een inreisverbod van 3 jaar diende betekend te worden.

Verzoekende partij gaat ook niet in op deze concrete motieven, die zij geheel onbesproken laat.

Waar verzoekende partij zich beroept op een schending van art. 3.7 van de Richtlijn 2008/115/EG laat de verweerder gelden dat deze richtlijn geen directe werking heeft.

Immers, de bepalingen van deze richtlijn werden omgezet naar Belgisch recht door middel van de Wet van 19.01.2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers (beide in werking getreden op 27.02.2012).

Verzoekende partij toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijn kan beroepen.

Los van de vraag naar de directe werking van deze bepalingen, merkt de verweerder nog op dat in het tweede middel niet verder wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van 3.7 van de voormelde richtlijn.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

In zoverre de verzoekende partij in haar tweede middel voorhoudt dat zij tot aan het nemen van de bestreden beslissing legaal in het Rijk zou hebben verbleven, laat verweerder gelden dat de kritiek van de verzoekende partij geen afbreuk doet aan de vaststelling dat zij niet over enig verblijfsrecht beschikt én haar bovendien reeds tweemaal eerder een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven.

Verweerder merkt tevens op dat het eerste bevel dd. 30.08.2011 werd afgegeven op het ogenblik dat door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid reeds was vastgesteld dat aan de verzoekende partij geen verblijfsmachtiging om medische redenen kon worden toegestaan.

De verzoekende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat zij op dat moment niet gehouden was om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, doch zij heeft dit nagelaten, doch diende daarentegen een nieuwe aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in, dewelke opnieuw negatief werd afgesloten.

Verweerder laat gelden dat aan de verzoekende partij gedurende haar illegaal verblijf in het Rijk verscheidene malen de mogelijkheid is gegeven om uit eigen beweging het grondgebied te verlaten, doch dat zij zulks heeft nagelaten, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op heden geenszins kennelijk onredelijk heeft besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van drie jaar, inzonderheid gelet op het feit dat zelfs nog geen stappen zijn ondernomen om het vertrek voor te bereiden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het legaliteitsbeginsel inclusief.

3.3.1. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, wijst de Raad erop dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft gesteld, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het beginsel verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden inreisverboden moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. De bestreden inreisverboden bevatten in casu een motivering

in rechte en in feite. In deze beslissingen wordt verzoekers, onder verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, elk een inreisverbod opgelegd omdat zij niet aan de terugkeerverplichting hebben voldaan. Dienaangaande wordt gemotiveerd dat verzoekers reeds bevelen om het grondgebied te verlaten ontvingen op 31 augustus 2011 en op 19 december 2013, maar dat zij nalieten hieraan gevolg te geven. Uit de bestreden inreisverboden blijkt verder dat deze voor een termijn van drie jaar worden opgelegd. Uit de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet volgt dat verweerder bij het vaststellen van de duur (termijn) van het inreisverbod rekening moet houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. In tegenstelling tot wat verzoekers betogen, legt verweerder niet automatisch inreisverboden van in casu drie jaar op als logisch gevolg van de vaststelling dat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, maar motiveert hij specifiek omtrent de duur van de inreisverboden dat er geen elementen zijn die aantonen dat verzoekers stappen hebben ondernomen om de terugkeer naar het herkomstland voor te bereiden. De vraag of een derdelander een bereidheid vertoont om vrijwillig te vertrekken wordt in het Terugkeerhandboek (cf. bijlage bij de aanbeveling van de Commissie van 1 oktober 2015 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeergerelateerde taken, C(2015) 6250 final, p. 63) vermeld als een verzwarende omstandigheid waaraan bijzondere aandacht kan worden geschonken bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Aldus blijkt dat deze bestreden beslissingen zowel wat betreft de reden voor het opleggen van de inreisverboden als wat betreft de duur ervan, de nodige juridische en feitelijke gegevens bevatten. Verzoekers beschikken dus over de nodige informatie om zich daartegen met alle middelen van recht te verdedigen, hetgeen wordt bevestigd doordat zij in hun betoog inhoudelijke kritiek uiten. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

3.3.2. Waar verzoekers de vierde en vijfde bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren, dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...].”

Verzoekers wijzen op de verblijfsprocedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend op 17 augustus 2011, die op 28 november 2011 ontvankelijk werd verklaard. Zij wijzen er op dat zij vervolgens elk beschikten over een tijdelijk verblijfstitel die werd verlengd tot en met 27 december 2013, datum waarop zij kennis kregen van een ongegrondheidsbeslissing die inzake deze aanvraag werd genomen. Zij stellen vervolgens op 16 januari 2014 een nieuwe verblijfsaanvraag te hebben ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, gelet op een noodzaak tot hospitalisatie vanaf 8 januari 2014. Zij benadrukken dat deze aanvraag kort daarna ontvankelijk werd verklaard, waarna zij andermaal elk in het bezit werden gesteld van een tijdelijke verblijfstitel. Zij betogen dat zij zich bijgevolg legaal op het grondgebied bevonden en aldus het grondgebied niet dienden te verlaten.

Verzoekers geven aldus in de eerste plaats aan dat hen in de bestreden inreisverboden niet kan worden tegengeworpen dat zij geen gevolg gaven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 31 augustus 2011 en 19 december 2013, gelet op het ontvankelijk verklaren van hun verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 28 november 2011 en op 17 februari 2014 en het tijdelijke verblijf dat zij sindsdien hebben genoten.

De Raad merkt op dat de tijdelijke verblijfstitels waarop verzoekers gerechtigd waren als gevolg van het ontvankelijk verklaren van hun verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet

op 28 november 2011 en op 17 februari 2014 tot gevolg hadden dat de voorheen aan hen ter kennis gebrachte bevelen om het grondgebied te verlaten impliciet doch zeker werden ingetrokken minstens opgeheven. Een vreemdeling kan immers niet terzelfdertijd onderworpen zijn aan een bevel om het grondgebied te verlaten en beschikken over een tijdelijke verblijfstitel (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 185.895; RvS 30 september 2009, nr. 196.530; RvS 16 december 2014, nr. 229.575). In het licht hiervan blijkt niet dat verweerder in de vierde en de vijfde bestreden beslissing nog kon overgaan tot het opleggen van inreisverboden aan verzoekers op grond van de niet-tenuitvoerlegging van de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 31 augustus 2011 en 19 december 2013, nu deze als ingetrokken dan wel opgeheven dienen te worden beschouwd en hieraan bijgevolg niet langer gevolg diende te worden gegeven (RvS 10 december 2015, nr. 233.201).

Minstens dringt de vaststelling zich op dat, waar verweerder beslist tot het opleggen van inreisverboden voor de maximumduur van drie jaar omdat geen elementen voorliggen die aantonen dat verzoekers stappen hebben ondernomen om de terugkeer naar het herkomstland voor te bereiden, deze motiveringen als kennelijk onredelijk dienen te worden beschouwd in de thans voorliggende situatie waarin verzoekers voorafgaand aan het nemen van de thans bestreden beslissingen op 15 mei 2014, gelet op de tijdelijke verblijfstitels waarop zij gerechtigd waren als gevolg van het ontvankelijk verklaren van hun verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, legaal op het Belgische grondgebied verbleven. Er blijkt niet dat in deze situatie van tijdelijk verblijf in redelijkheid van verzoekers kon worden verwacht dat zij stappen ondernamen om het grondgebied te verlaten.

In de nota met opmerkingen merkt verweerder op dat het ingeroepen gegeven dat verzoekers voorafgaand aan het opleggen van de bestreden inreisverboden legaal in het Rijk verbleven geen afbreuk doet aan de vaststelling dat zij niet over enig verblijfsrecht beschikken en hen bovendien reeds tweemaal eerder bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Hij benadrukt dat op het ogenblik van het geven van de bevelen van 31 augustus 2011 een eerste verblijfsaanvraag van verzoekers om medische redenen reeds was afgewezen en dat verzoekers op het ogenblik dat hen de eerdere bevelen van 31 augustus 2011 en 19 december 2013 werden betekend hieraan gevolg dienden te geven doch zij dit op dat ogenblik nalieten. Deze uiteenzetting van verweerder in de nota doet aan de reeds gedane vaststellingen geen afbreuk. Zo blijft de vaststelling overeind dat deze eerdere bevelen wel degelijk als ingetrokken minstens opgeheven dienen te worden beschouwd, zodat hieraan op het ogenblik van het opleggen van de bestreden inreisverboden niet langer gevolg diende te worden gegeven. Noch de Raad noch verweerder kan abstractie maken van het ontvankelijk verklaren van de medische verblijfsaanvragen op 28 november 2011 en op 17 februari 2014 en de tijdelijke verblijfstitels die hiervan het gevolg waren en als gevolg waarvan verzoekers minstens vanaf dat ogenblik, en tot de afwijzing van deze aanvragen en de afgifte van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten, niet langer verplicht waren het grondgebied te verlaten of stappen te ondernemen om hun vertrek voor te bereiden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

3.3.3. Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden inreisverboden. Een onderzoek van de overige onderdelen van het onderzochte middel dringt zich niet langer op.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de eerste, tweede en derde bestreden beslissing. Verzoekers hebben verder een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de vierde en vijfde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

5. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de mate dat zij zijn gericht tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 mei 2014 tot ongegrondverklaring van een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot afgifte van twee bevelen om het grondgebied te verlaten.

Artikel 2

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 mei 2014 tot het opleggen van een inreisverbod, worden vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing van de bij artikel 2 vernietigde beslissingen is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS